

SENTÈNCIA 15-03 DE 26 DE JUNY DE 2003

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el Tribunal de Corts dictà sentència en data 30 de desembre de 2002 amb la següent part dispositiva:

"FALLEM: que hem de condemnar i condemnem a :

- Ivan S.T., com autor responsable, en concepte d'autor, del delicte major de lesions doloses causades amb notòria brutalitat, amb les circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal d'agreujant de reincidència, abús de superioritat i actuació de dos o més persones, a la pena de TRES ANYS DE PRESÓ i MULTA de MIL Euros (1.000 €).

- Alexandre S.T., com a responsable penal en concepte d'autor del delicte major de lesions doloses causades amb brutalitat, amb la circumstància modificativa agreujant de reincidència, abús de superioritat i d'actuació de dos o més persones, a la pena de DOS ANYS I MIG DE PRESÓ (UN ANY FERM i la resta CONDICIONAL qualificada a l'obligació d'indemnitzar) i MULTA de NOU-CENTS Euros (900 €).

- Robert B.P. com a responsable penal en concepte d'autor del delicte major de lesions doloses causades amb brutalitat, amb la circumstància modificativa agreujant d'abús de superioritat i d'actuació de dos o més persones, a la pena de DOS ANYS DE PRESÓ dels quals DEU MESOS FERMS i la resta CONDICIONAL i MULTA de NOU-CENTS Euros (900 €).

Així mateix es condemna a tots tres al pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil Ivan S.T., Alexandre S.T. i Robert B.P. hauran d'indemnitzar, solidàriament, al perjudicat Francisco Javier C.I. en la quantitat de TRES MIL QUATRE-CENTS SIS Euros (3.406 €)."

II.-RESULTANT: La sentència es recolza en els següents fets que declara provats: "que, vers les 2 hores del dia 1 d'abril del 2000, els processats Robert B.P., nascut el 17 de setembre de 1976, de nacionalitat andorrana i sense antecedents penals, Alexandre S.T., nascut el 8 de

desembre de 1976, de nacionalitat andorrana i condemnat per sentències del Tribunal de Delictes Menors de dates 7 de juny de 1991 i 1 de setembre de 1994 i per sentència de l'Hble. Tribunal de Batlles de dates 27 de gener de 1998 i Ivan S.T., nascut el 30 de juny de 1975, de nacionalitat andorrana, condemnat per sentències del Tribunal de Corts de 28 d'abril de 1994, 26 de març de 1997, 5 de maig de 1998 i 30 de març de 2000, per sentències del Tribunal de Delictes Menors de dates 15 de juliol i 9 de desembre de 1992 i del Tribunal de Batlles de dates 27 d'abril de 1994, 23 de setembre de 1996, 20 de maig i 3 de juny de 1998 i dues de data 30 de març de 2000, trobant-se al Pub "Indiana" de la Vila d'Escaldes-Engordany, lloc on havien efectuat unes consumicions i sense que s'hagi determinat la causa, Robert B.P. inicià una discussió amb Francesc Xavier C.I. que es disposava a abandonar el local i malgrat que aquest deia i repetia que no volia barallar-se, alçant les manca en senyal de pau, Robert B.P. li donà una empenta i simultàniament els altres dos processats s'abalançaren sobre ell, donant-li diversos cops de puny mentre que Robert B.P. era retingut per Cristobal H., gerent del local, tot i forcejant per alliberar-se li donava cops de peu.

A força de cops i empentes, els processats Ivan i Alexandre S.T. aconseguiren arraconar Francesc Xavier C.I. fins que aquest va perdre l'equilibri i caigué a terra, ço que fou aprofitat per tots tres processats per donar-li nombrosos cops de peu i de puny principalment dirigits al cap i a la cara, aturant l'agressió quan sentiren que s'havia trucat al Servei de Policia.

A resultes dels cops Francesc Xavier C.I., segons l'informe mèdic obrant en autes i ratificat a l'acte del judici oral, patí fractura nasal no desplaçada i contusió dental presentant nombrosos edemes, equimosis i lesions eritematoses, totes localitzades al cap i a la cara, no presentant lesions de defensa i observant-se l'empremta d'una sabata al cap."

III.-RESULTANT: Que contra la referida sentència s'interposà recurs d'apel·lació pels processats Robert B.P. i Alexandre S.T., recurs als quals s'ha oposat el Ministeri Fiscal que sol·licità la desestimació dels mateixos i la confirmació íntegra de la sentència, així com la defensa de Francesc Xavier C.I., que actuà en la causa solament com a actor civil, sense interposar querella i que també sol·licità la confirmació de la sentència.

IV.-RESULTANT: Que el processat Robert B.P. impugnà la sentència al·legant error probatori, derivat de

la contradicció entre els testimonis i de la seva errònia valoració en la sentència. Sosté que la prova testifical que la sentència ja tingut en compte és la de Cristobal H. i de Rosa M. (que són els gerents del local on succeïren els fets) però obviant la declaració de Raül H. (germà de l'anterior) que sostingué una versió contrària dels fets. Considera que el Tribunal en la seva sentència no ha seguit les regles de la lògica i les màximes de l'experiència al ponderar la prova testifical, prescindint de la prova de confessió dels condemnats. Assenyala les discordances i contradiccions que al seu parer existeixen i que no permeten donar verisimilitud al testimoni, mancant de base objectiva adequada, així com que les declaracions dels condemnats sempre han estat idèntiques i fermes, tant davant la Policia com davant el Batlle instructor com en l'acte de la vista oral i que en elles Alexandre S.T. sempre ha sostingut que Robert B.P. solament empenyé la víctima i que fou l'indicat Alexandre S.T. i el seu germà els quals el tiraren a terra, pegant-lo i donant-li cops de peus sense que Robert B.P. l'agredís en cap moment. Afegeix al recurs que la declaració de Robert B.P. és congruent al 100% amb la d'Alexandre S.T. i que la declaració del testimoni Raül H. corrobora totalment les efectuades pels condemnats en el sentit que Robert B.P. solament va donar una empenta i que els germans S.T. foren els qui agrediren a la víctima. Analitza les proves de confessió i les declaracions dels testimonis per a assenyalar la manca de corroboracions objectives de les declaracions en les que fonamentà el Tribunal de Corts la condemna del recurrent, entenent que davant les contradictòries declaracions dels dos únics testimonis la formació de la convicció del Tribunal requeria un més gran suport probatori que aquelles declaracions, no sent elles, per sí mateixes, suficients per a destruir la presumpció d'innocència. El recurs conclogué assenyalant (encara que no sigui motiu del recurs) l'abismal canvi" produït en l'acusació del Ministeri Fiscal i en la imposició de penes pel Tribunal recordant un cas que considera similar a l'objecte d'aquest recurs (causa TC. 43-5/99, sentència de 26 de maig de 2000) en el que s'imposà als autors dels fets 4 mesos de presó condicional qualificada i en el qual per part de l'acusació no se sol·licità l'apreciació de circumstàncies agreujants de la responsabilitat penal, abús de superioritat i actuació de dues o més persones, sense que les Lleis penals hagin canviat.

Amb aquesta fonamentació sol·licità la lliure absolució o. Subsidiàriament la imposició de pena de presó condicional.

V.-RESULTANT: Que el segon processat recurrent, Alexandre S.T. fonamentà el seu recurs en que abans de produir-se els fets havia consumit begudes i substàncies excitants i que si bé és cert que havia acumulat mala conducta en el passat ara treballava. En l'escrit de recurs, en l'apartat 2n, al·lega que els fets pels quals ha estat condemnat són indubtablement constitutius d'un delictes de resultat en el que es té en compte la gravetat de les lesions o conseqüències derivades del fet delictiu, ço que el porta a dissentir del primer Considerant de la sentència perquè els fets declarats provats no poden ser legalment constitutius dels delictes major de lesions doloses causades amb notòria brutalitat que tipifica l'article 195 del Codi penal donat que les lesions de la víctima tardaren 15 dies en consolidar. Afegeix que no s'ha demostrat que la producció de les lesions revelin una notòria brutalitat, que és un element constitutiu del tipus penal de l'article 195 del codi penal, i per molt àmplia que sigui la interpretació que es faci d'aquest element el processat recurrent, en l'acte de l'agressió "no utilitzà armes, instruments, objectes, mitjans, mètodes o formes perilloses per a la vida o salut física o psíquica del lesionat" i l'única arma que portava en el moment de la baralla era una "sabatilla", és a dir, un calçat lleuger, de sola molt flexible i antilliscant. Per això, tant l'acusació del Ministeri Fiscal com la sentència del Tribunal de Corts incorren en un greu error d'apreciació al considerar que mitjançar "notòria brutalitat" en la causació de les lesions. Sosté que l'origen de les lesions es troba en "una simple baralla desafortunada", com vingué a demostrar l'informe mèdic a l'establir que les lesions trigaren 15 dies a consolidar. En l'apartat tercer, després de deplorar profundament el succeït i reconeixent que la víctima quedà en un estat lamentable com pot veure's en el reportatge fotogràfic obrant en la causa, no s'ha d'oblidar que penalment el rellevant és que les lesions patides no han superat els 15 dies per a la seva consolidació i, per tant, si bé els fets d'autes són condemnables per la gran violència que revelen, malgrat tot no revelen en la seva execució una "gran brutalitat" exigida per l'article 195 del Codi Penal andorrà, l'aplicació del qual ha de ser descartada per aquesta raó. Sosté que l'article 195 del CP està tipificada com a "delictes de perill", pel que és irrellevant el resultat de la lesió sent l'important la manera com les lesions han estat causades i atenent a l'escassa duració de les lesions, la conducta del processat encaixa en l'article 348.4 del Codi Penal que sanciona com a contravençió la producció de lesions doloses, sent injustificada l'aplicació del delictes major en la

sentència. En el paràgraf 4t, el recurrent discuteix dos aspectes de la responsabilitat civil acordada per la sentència (considera correcta la quantitat en concepte de despeses mèdiques però excessiva la del perjudici estètic i la del Pretium Doloris"). En l'apartat cinquè, conclou sol·licitant que se li admeti el recurs i com a molt que sigui condemnat per la contravenció penal de lesions doloses, en els termes que precisa en el seu escrit, en que recorda que es tracta d'un jove andorrà, que si bé ha tingut un passat amb diferents condemnes, té una ocupació laboral estable i el seu comportament social ha estat irreprotxable en els tres darrers anys,. Sol·licitant també que la responsabilitat civil es redueixi a les quantitats que indica en el seu escrit.

VI.-RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal s'oposà als dos recursos d'ambdós processats per les raons exposades en el seu escrit. En quant al recurs del processat Robert B.P. oposa que no es donen en realitat les divergències en les declaracions que assenyala el recurrent i que la sentència ha tingut especialment en consideració el que manifestà durant el judici oral, en que el perjudicat Francesc Xavier C.I. declarà que fou Robert B.P. qui inicià l'agressió, a la que s'incorporaren els dos germans S.T. Les declaracions del testimoni Cristobal H. en la sessió del judici oral ratifica la intervenció del processat Robert B.P. en l'agressió tota vegada que fou el propi H. qui el retingué, comprovant com els tres processats colpejaven la víctima amb els peus i com Robert B.P., malgrat retenir-lo el testimoni H. també colpejava el lesionat. En quant al recurs del processat Alexandre S.T., el Ministeri Fiscal sol·licita també que sigui desestimat i oposa que de les proves practicades en el judici oral quedà molt clar que els tres processats intervenien en l'agressió mitjançant cops de peu a Francesc Xavier C.I. que es trobava estès a terra i acorralat en un racó del local, sense capacitat per a defensar-se, donant-li els tres processats cops en el cap i en les zones més sensibles del cos, per el qual procedeix aplicar el tipus penal de l'article 195. Assenyala que no han estat discutides les circumstàncies agreujants que la sentència prengué en consideració, per lo qual les penes imposades al recurrent són ajustades a la Llei.

VII.-RESULTANT: Que la representació del lesionat Francesc Xavier C.I., encara que comparegué en la causa i actuà en el recurs solament com a actor civil (que el priva de legitimació per a interessar-se per l'acció penal i per l'exercici de *ius puniendi* en la sentència) en el seu

escrit de 19 de març de 2003 manifestà que s'oposava als recursos presentats pels processats, refutant les seves al·legacions i en quant a la responsabilitat civil raonà la procedència de les quantitats que la sentència establí com a Pretium Doloris i com a perjudici estètic, les quals compara amb altres establertes per recents sentències en casos similars, per a sol·licitar que la sentència sigui confirmada també en quant a l'acció civil derivada del fet delictiu.

VIII.-RESULTANT: Que en el moment de la vista del recurs comparegueren les parts recurrents i recorregudes, les quals insistiren en els seus punts de vista resumint n les al·legacions dels seus respectius escrits, quedant a continuació els recursos vistos per a sentència.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: Que abans d'examinar cada un dels recursos interposats pels processats procedeix indicar que el Codi Penal andorrà vigent en el Títol II (Delictes contra les persones) tipifica en el Cap.II vàries figures de "delictes contra la integritat de les persones", entre els quals es troba el tipus de l'article 195 pel que han estat acusats els processats en la causa de referència i que ha estat aplicat en la sentència impugnada. La tipificació de suposats delictius contra la integritat de les persones s'inicia amb l'article 192, que castiga determinades lesions, especialment greus (mutilació, ceguesa, castració, etc.) per a les que estableix una pena de presó fins un màxim de 15 anys. A continuació l'article 193 contempla els casos de lesions corporals o psíquiques sempre que produeixin vici, defecte o deformitat o inutilitat per al treball o ocupació habitual superior a 90 dies, per a les que estableix una pena de presó de fins a 8 anys. Segueix l'article 194, que estableix una pena de presó de fins a tres anys, per a les lesions corporals o psíquiques sempre que no deixin vici, defecte o deformitat o que produeixin inutilitat per al treball o ocupacions habituals durant més de 30 dies i sense excedir els 90 (mòdul diferencial amb les lesions contemplades en l'article 193). A continuació l'article 195 que interessa especialment per a resoldre el present recurs, tipifica un supòsit diferent a les figures dels articles anteriors, que fa referència a les lesions causades amb armes de foc o armes blanques o amb explosius o materials inflamables, a les que equipara els casos de lesions en la causació dels quals el culpable doni mostres de una "notòria brutalitat".

Les diferències entre els tipus de l'article 195 i els tres que el precedeixen s'adverteixen fàcilment, abans que res perquè l'article 195 es refereix a les lesions "de qualsevol entitat o importància", sense exigir per a l'aplicació del tipus que s'hagin produït lesions particularment greus per les seves seqüeles o incapacitacions o per la seva llarga duració ((que durin més de 90 dies com exigeix l'article 193, o més de 30 dies sense passar de 90, com disposa l'art. 194). No obstant s'ha d'assenyalar que el tipus de l'article 195 exigeix que s'hagin causat "lesions" qualsevol que sigui la seva gravetat, entitat, importància, seqüeles o duració, el que deixaria fora de l'àmbit d'aplicació del tipus penal les actuacions que no suposin la producció d'un atac a la integritat de les persones, en que consisteix sempre la lesió (vg. Un rapte o un segrest). Partint de la concurrència d'aquest primer element constitutiu del tipus penal de l'article 195 ha de concórrer l'element negatiu que figura en la descripció legal, que marca la línia diferenciadora amb els tres articles anteriors, consistents en que la lesió o lesions "no estiguin compreses en els articles anteriors", ja que de ser així les tipificacions dels articles 192, 193 i 194 serien d'aplicació preferent a la de l'art. 195. Concorren l'element positiu (la producció d'una lesió) i l'element negatiu (lesió no compresa en els tres articles anteriors), és indiferent per a l'aplicació del tipus de l'article 195 el grau de gravetat, entitat o importància de la lesió o lesions causades. Si es té en compte que l'article 195 autoritza la imposició d'una pena de presó de fins a cinc anys (superior a la prevista en l'art. 194) cal preguntar-se pel fonament de que es tipifiqui la producció d'una lesió sense exigir una especial gravetat i es castigui amb una pena superior a l'establerta per a sancionar lesions de greus conseqüències (art. 193 i 194). L'explicació solament pot trobar-se en els mitjans emprats per a l'execució, que integren l'acció típica d'aquesta figura delictiva i que el legislador considera mitjans especialment perillosos, demostratius d'una personalitat especialment antisocial del delinqüent: la lesió ha hagut de ser causada utilitzant armes de foc o armes blanques, explosius o material inflamable (no faltaran casos en la pràctica del foro en els que es presentarà el dubte sobre la aplicabilitat del tipus en supòsits en els que inicialment s'hagin utilitzat els mitjans d'execució que indica el precepte, malgrat el que pugui qüestionar-se la seva aplicació, vg. La lesió produïda per una simple ganivetada). A la utilització dels mitjans expressament citats en el precepte, l'article 195 equipara en el seu tractament penal as les lesions la

producció de les quals, per les seves circumstàncies "revelin" "una notòria brutalitat". "Brutalitat" és una expressió que recorda la tradicional circumstància agreujant d'acarnissament del delinqüent en la producció del fet, que demostra una especial perversió criminal. "Notòria" qualifica a la brutalitat i equival a que la brutalitat sigui "sabuda" o "acceptada" com a tal. Ambdues nocions, a l'igual que els conceptes jurídics indeterminats, exigiran Als Tribunals ponderar i determinar en cada cas si concorren aquells pressupòsits d'aplicació del tipus, el que no deixarà de plantejar dubtes fonamentats en més d'un cas.

II.- CONSIDERANT: Assentat l'anterior, el recurs del processat Alexandre S.T. ha de ser desestimat, perquè l'argument en el qual es recolza l'art. 195 el descarta expressament al descriure el tipus com la causació de "lesions de qualsevol entitat o importància", sempre que concorrin els elements exigits a continuació: El recurrent reconeix expressament que els fets són condemnables "per la gran violència que revelen", malgrat el que sosté que "penalment el rellevant és que les lesions sofertes no han superat els quinze dies". L'argumentació no es pot acceptar segons en resulta directament de l'element transcrit de l'article 195 del CP per a l'aplicació del qual sols cal que s'hagin causat unes lesions, qualssevol que sigui la seva gravetat o entitat, sempre que concorrin els altres dos elements que entren en el tipus penal: que les lesions no siguin de les especialment incloses en els tres articles anteriors (l'aplicació de les quals tindria preferència com a norma més específica) i, sobretot, que les lesions s'hagin comès utilitzant algun dels mètodes o en les circumstàncies que l'art. 195 pren en consideració. En els fets pels quals s'incoà la causa objecte del present recurs és indubtable que hi ha hagut lesions i la sentència ha estimat que es causaren amb mitjans o circumstàncies que constitueixen la notòria brutalitat que exigeix el precepte. En les seves pròpies declaracions en el judici el processat reconegué que la "marca de la sola de la sabata que te al cap Francesc Xavier C.I. és seva", manifestant que (després que el seu germà Ivan donés el primer cop a Francesc Xavier C.I.) "li donà tres o quatre cops de peu al cap a en Francesc Xavier C.I.". El propi recurrent, en el seu escrit, després de lamentar profundament l'ocorregut, que pretén presentar com una "baralla desafortunada", reconeix expressament que "la víctima quedà en un estat lamentable", i certament sols cal examinar el reportatge fotogràfic aixecat per la Policia per a confirmar que l'agressió fou brutalment innecessària, fins a l'extrem de

quedar marcada la sola de la sabata d'un dels agressors en el cap i cara de la víctima, ço que fa innecessari altres comentaris sobre la innecessària brutalitat amb la que procedí el processat si de veritat es tractés d'una discussió o una baralla. Per això no pot acceptar-se la petició del recurrent de que els fets siguin degradats a una simple contravenció de l'article 348,4 del CP, per a ser sancionat segons està legalment previst per a les contravencions. El Tribunal de Corts, tal com es raona en la sentència, ha valorat circumstàncies d'agreujament que ha estimat concurrents en els tres processats, a l'apreciació de les quals no ha arribat el recurs, i pel que es refereix al processat recurrent s'han vist reforçades per la multi reincidència descrita en la sentència (quatre condemnes per sentències del Tribunal de Corts, dues condemnes per sentències del Tribunal de Delictes Menors i cinc condemnes per sentències del Tribunal de Batlles, les dates de les quals s'indiquen en el Resultant de fets provats de la sentència), l'eficàcia de les quals no pot quedar anul·lada per la circumstància que actualment el processat s'hagi esmenat i visqui d'acord amb la llei. Raons per les quals la sentència s'ha de confirmar respecte d'aquest recurrent.

III.- CONSIDERANT: Que el recurs del processat Robert B.P. es fonamenta en el suposat error probatori patit per la sentència, que el recurrent atribueix a no haver valorat degudament la confessió dels condemnats i no haver tingut en compte les circumstàncies que impedeixen donar el valor que la sentència ha atribuït al testimoni dels gerents del local on succeïren els fets (Cristobal H. I Rosa M.) mentre que ha negat valor al testimoni de Raül H. (germà de l'anterior). Aquests testimonis ben valorats a judici del recurrent, acreditarien que Robert B.P. solament empenyé la víctima (li donà "una empenta") mentre que l'agressió pròpiament dita fou realitzada pels germans S.T. front a aquesta interpretació de la prova el Ministeri Fiscal ha assenyalat, a l'oposar-se al recurs, que no existeixen les contradiccions invocades pel recurrent sinó que el Tribunal ja donat valor probatori preferent a les declaracions en el judici oral per ser el veritable moment processal per a la pràctica de la prova, salvat que s'hagin produït contradiccions amb les declaracions realitzades en els tràmits anteriors de la causa, cas en el qual el Tribunal pot valorar les divergències advertides i les explicacions donades pels declarants, per a atribuir valor preferent a una de les versions front a l'altra. La pròpia sentència impugnada en el seu 1r Considerant, refuta l'argumentació del recurrent, examinant les declaracions

dels testimonis Cristobal H. i Rosa M. ("tots tres pegaven simultàniament el perjudicat quan era a terra i refereixen respecte del processat Robert B.P. que malgrat estar subjectat aquest donava cops de peus al perjudicat, fins que aconseguí alliberar-se per a continuar donant cops a la víctima, que quedà en un estat lamentable", per el qual la sentència conclou que els tres processats realitzaren l'agressió a la víctima amb una violència d'anàloga intensitat. L'apreciació probatòria de la sentència concorda amb el que consta en l'acta de judici: Alexandre S.T. reconegué que la "baralla començà entre Robert B.P. i Francesc Xavier C.I.", "després intervé el seu germà i finalment ell"; Robert B.P. reconegué que després dels fets "ha parlat amb en Francesc Xavier C.I. i s'ha disculpat"; Cristobal H. declarà que "tingué que subjectar a Robert B.P., retenint-lo" mentre Francesc Xavier C.I. estava a terra "acorralat en un racó, protegint-se amb les mans" i a preguntes de l'acusació reconegué que malgrat subjectar Robert B.P. per a que no intervingués "tot i això Robert B.P. continuà pegant amb el peu al perjudicat". La testimoni Rosa M. reconegué que, abans d'iniciar-se l'agressió, Robert B.P. es dirigí a Francesc Xavier C.I. dient-li "a tu et trencaré la cara" i mentre Francesc Xavier C.I. deia que no volia baralla "els tres es tiraren sobre d'ell", "subjectant el seu marit a Robert B.P. tot i que continuava donant-li cops de peu", sent Alexandre el qui "li trepitjà el cap amb el peu". És cert que el testimoni Raúl H., declarà que "els cops els donaven els S.T." i que "no veié que Robert B.P. donés cops a Francesc Xavier C.I.", precisant que "Robert B.P. empenta a Francesc Xavier C.I. llavors el seu germà mobilitzà a Robert B.P." afegint que "no veié si Robert B.P. pegava a Francesc Xavier C.I., solament veié l'empenta". Però el recurrent no pot pretendre que el Tribunal confereixi un valor probatori superior al que diu el darrer testimoni davant a l'afirmat pels demés declarats, sobre tot quan es tracta d'un testimoni que es limita a dir repetidament que "no veié" els cops de Robert B.P. i sí solament l'empenta, mentre que els altres testimonis observaren les dues coses. L'examen de les proves realitzat pel Tribunal de Corts en la seva sentència és correcte i n'apareix motivat en la fonamentació de la sentència. D'altra part el recurrent no pot pretendre que s'atorgui més valor a les manifestacions que s'hagin realitzat davant la Policia o davant el Batlle instructor sobreposant-les a les efectuades en el judici oral amb totes les garanties processals pròpies del plenari. Per aquestes raons el recurs del processat Robert B.P. pretenent la seva lliure absolució, ha de ser també desestimat.

IV.- CONSIDERANT: Que les penes establertes per la sentència es troben dins el límit de màxima punició establerta en l'article 195 del codi penal, que la sentència no ha recorregut en tota la seva extensió, sent també proporcionada la modulació que realitza imposant les penes als processats per raó de la seva intervenció material en l'agressió i als seus antecedents penals, que no evidencien en absolut la rectificació de la conducta que s'afirma en el recurs. No obstant la pena establerta per al processat Robert B.P., si es té en compte que, encara que fos ell qui anticipà la baralla amb la seva amenaça verbal, la seva intervenció fou menor (per haver estat subjectat) i, sobretot, que a diferència dels altres dos processats, no té antecedents penals, sembla equitatiu mantenir la seva condemna de dos anys de presó però reduint a 6 mesos el temps de compliment com a presó ferma, acollint en aquest únic extrem la petició subsidiària formulada en el seu recurs.

V.- CONSIDERANT: Que pel que es refereix a la responsabilitat civil derivada del fet delictiu, es consideren encertats els arguments exposats pel Ministeri Fiscal i per la representació del perjudicat en la seva actuació com a actes civils, per lo qual la sentència també s'ha de confirmar en aquest punt.

VI.- CONSIDERANT: Que la desestimació del recurs del processat Alexandre S.T. obliga a declarar al seu càrrec les costes de la impugnació; i l'acolliment en un extrem del recurs del processat Robert B.P. es tradueix en que les costes de la seva impugnació siguin declarades d'ofici.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs interposat per Alexandre S.T., confirmant respecte d'ell íntegrament la sentència recorreguda.

2.- Desestimar el recurs de Robert B.P., salvat el punt relatiu al temps de compliment de la condemna com a

presó ferma, que queda reduït a SIS MESOS en lloc dels deu mesos que establí la sentència.

3.- Confirmar la sentència dictada en la causa 89-1/00 pel Tribunal de Corts de data 30 de desembre de 2002, excepte en quant al temps de compliment de la condemna com a presó ferma per el condemnat Robert B.P., que serà de SIS MESOS en lloc dels deu que estableix la sentència, la qual es confirma en la valoració de la prova i en tots els demés pronunciaments.

4.- Les costes del recurs desestimat s'imposen al recurrent Alexandre S.T., per meitat i es declaren d'ofici les corresponents al recurs del recurrent Robert B.P.

5.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.